

05/07/2023

Торжествена и молитвена прослава Свете Анастасије Српске у манастиру Студеница (ФОТО)

Прослава празника Свете Анастасије Српске, започета је у навечерје празника, 03. јула 2023. године свеноћним бденијем. На дан празника, 04. јула 2023. године, у манастиру Студеница, у коме се чувају мошти ове светитељке, свету архијерејску Литургију служио је Његово Преосвештенство Епископ жички г. Јустин, уз саслужење свештенства и свештеномонаштва и молитвеном присуству верног народа Божијег. На крају светог евхаристијског сабрања, освештани су славски дарови.

Света Анастасија Српска

Према источно хришћанској духовној традицији, размишљање о правичности једне богољубиве мајке може се сматрати исправним полазиштем које ће свакој души пружити разумевање дефиниције личне хришћанске врлине у породичном окружењу. На пример, оно што се највише истиче у вези са личним идентитетом Дјеве Марије је њена улога праведне и свете мајке будући да је највиша титула коју ју је Црква доделила „Богородица“, од грчке сложенице Теотокос. Богородица као извор врлина открива се у контексту њене привржености и истинске посвећености Свом Сину и нашем Богу, Господу Исусу Христу. Постојану љубав, као врхунац свих хришћанских врлина, Она непрестано испољава и чак дарује свима онима који чезну за спасењем. Стога сваки православни хришћанин слави Увек-Дјеву Марију првенствено због Њеног дивног мајчинства које је у потпуности остварено кроз њену врлинску постојану љубав према Њеном Сину и нашем Господу, Исусу Христу, Спаситељу света.

У складу са овом традицијом, најпоштованији светитељи православне цркве увек су признавали божанску улогу својих мајки. Григорије Богослов је величао своју мајку Нону; и Василије Велики и Григорије Ниски су узносили своју мајку Емилију; Амфилохије је величао своју мајку Ливију; Јован Златоусти је узносио своју мајку Антусу; и списак се наставља. Овим женама је припала слава и част због њихових врлина посвећене вере и љубави према Господу Исусу Христу и Његовој Мајци, Благословеној Дјеву Марији, коју су оне у овом свету конкретно испољиле својом посвећеношћу и постојаном љубављу према сопственој деци и породици. Буквално говорећи, иза сваког светитеља налази се његова праведна и богољубива мајка! А ову традицију

наставила је и светитељка коју овом приликом желимо да скромно представимо, света Анастасија, праведна и преподобна мајка светог Саве, Просветитеља Србије.

Попут Благословене Дјеве Марије, Анастасија је била краљевског порекла. Рођена је 1125. године као ћерка грчког византијског цара Романа IV Диогена (1068 – 1071). На рођењу је добила име Ана, а Анастасија је монашко име које је добила у позним годинама живота. Мајка највећег српског светитеља, Саве, била је, дакле, грчког порекла. Нема сумње да је брилијантно познавање грчког језика, које је Србима било од велике користи нарочито у време када је он био архиепископ (1219-1235), свети Сава стекао од своје мајке Ане.

Рани живот свете Анастасије нам је врло слабо познат, што је вероватно она сама желела, будући да је њено највеће остварење и постигнуће, као и Благословене Дјеве Марије, то што је родила Саву, Христороког спаситеља православног српског народа.

Као млада принцеза, Ана се око 1150. године венчала са великим српским жупаном (жупан – патријархални вођа) Стефаном Немањом. Овај краљевски брак је учврстио како политичке тако и религиозне везе између Краљевине Србије (Рашке и Зете) која је била на помолу и Византијског царства са седиштем у Цариграду. Током раних година брака, краљица Ана је родила два сина, Вукана и Стефана; у позним годинама, око 1175. године, када је имала скоро 50 година, милошћу Божијом, родила је последње дете, Растка, касније монаха Саву, који је постао (и још увек је) највољенија личност у историји српског народа. Попут Јелисавете, врле мајке Јована Крститеља, Ана је била у позним годинама када је родила свог вољеног сина Саву, за чије рођење су и жупан Стефан и она усрдно молили Господа Бога. И попут Благословене Дјеве Марије, Ана је „о свему томе дубоко размишљала у свом срцу“, нарочито о делима свог сина Саве, јер је осећала Божију руку на себи и том истом милошћу Божијом на крају је могла да види почетак процвата српске православне хришћанске културе и цивилизације. Коначно, два Анастасијина сина, Сава и Стефан Првовенчани, као и њен супруг жупан Стефан (монашко име Симеон), замонашили су се и канонизовани су као светитељи целокупне православне цркве. Лоза Немањића је прва српска краљевска лоза која је канонизирана и која је на тај начин указала будућим краљевским породицама да православље треба прогласити и успоставити као пут и мерило које ће Краљевину Србију трансформисати у Божије Краљевство што се постиже потпуном посвећеношћу нашем Господу и Спаситељу Исусу

Христу.

На празник Благовести Богородице, 25. марта 1196. године, заједно са супругом, великим жупаном Стефаном Немањом, краљица Ана је примила монашки чин. Жупан Стефан је постао монах Симеон и повукао се у манастир Студеницу који је основала династија Немањића, а који се налази у долини реке Ибра, на левој обали мале реке Студенице, око 20 минута од Ушћа. Краљица Ана добила је достојно име Анастасија чији је корен у грчкој речи „Анастасис“ што значи „Васкрсење“ (у смислу Васкрсења нашег Господа Исуса Христа). У то време имала је 71 годину. Анастасија је отпочела свој монашки живот у манастиру Пресвете Богородице у Куршумлији близу Топлице, једном од првих манастира династије Немањића (саграђен 1168-117~). Када је њен супруг, ново пострижени монах Симеон, напустио манастир Студеницу 1196. године како би отишао на Свету Гору да би се поново срео са светим Савом, препуштајући краљевски престо свом сину Стефану Првовенчаном, Анастасија је остала једини родитељ изворне династије Немањића који је још увек боравио у Краљевини Србији. Након што је 1192. године њен син Сава са 17 година напустио краљевски двор у корист монашког живота на Светој Гори, блажена Анастасија никада више није видела свог сина у овоземаљском царству.

Међутим, благословом Божијим док је још живела у овом свету чула је вести о изградњи и оснивању манастира Хиландар на Светој Гори; захваљујући тим вестима могла је да предвиди будуће учвршћавање и процват хришћанства међу српским народом. Анастасија је провела преосталих пет година свог живота у манастиру Куршумлија где је мирно уснула у Господу 21. јуна 1200. године. Имала је 75 година. Она се упокојила у Господу само четири месеца након упокојења њеног супруга, великог жупана Стефана Немање – монаха Симеона, који је уснуо у Господу у 86-тој години у манастиру Хиландар, 13. фебруара 1200. године. Светој Анастасији је приређена хвале достојна православна хришћанска сахрана у манастиру Студеница, где се поново придружила свом супругу у „ишчекивању васкрсења мртвих и живота будућег века“.

Заоставштина свете Анастасије, вољене мајке светога Саве, Просветитеља Срба, представља постојану љубав и посвећену веру у нашег Господа и Спаситеља Исуса Христа коју је она посведочила у свом овоземаљском животу својом подршком мужу, светом жупану Стефану – монаху Симеону Мироточивом, својом преданошћу својим синовима Сави, Стефану Првовенчаном и Вукану, својом љубављу према свим Божијим створењима, и

дивним осликавањем у свом лику хришћанских врлина вере, наде и љубави које су у њој процветале захваљујући сили Најсветијег и Животодавног Духа Божијег. Нека се сви благоверни заљубљеници у Христа приклоне њеним молитвама пред престолом Свемоћног Бога.

Света мати Анастасија, када хвалимо врлину, хвалимо тебе јер је твоја постојана љубав и ревност за Господа Бога пример и пут који треба да следимо; моли се, стога, о најврлија, да Господ Бог умекша наша срца како би и ми тежили истим спасоносним врлинама вере, наде и љубави и на тај начин остали верни нашем Господу Исусу Христу, Коме приличи слава, част и поклоњење, заједно са Његовим Беспочетним Оцем и Животодавним Духом, сада и увек и у векове векова. Амин.

tvhram.rs